

litisk Sag, og det bør heller ikke blive det. Vi have i Aarenes Løb set Husmænd, Gaardmænd, Forpagtere og Proprietærer arbejde sammen, hvad denne Sag angaar, og jeg tror, at det maa indrømmes, at det Arbejde, som de Mænd, der have lagt sig i Selen for denne Sag, have gjort, have vi Grund til at være glade ved og tilfredse med. Jeg ønsker derfor ikke denne Bemyndigelse, som de to ærede Forslagsstillere ville give mig“. Nu kommer den højtærede Minister selv og beder om denne Bemyndigelse, om, at han maa faa Lov til under de Forudsætninger, som Forslaget indeholder, at udbetale disse Penge til Husmandsorganisationerne. Vi kunne fra vor Side ikke være andet end veltilfredse med den Vending, Tingene have taget.

Det var imidlertid ikke alene Ministeren, der den Gang traadte stærkt op imod mig, der var ogsaa en hel Række af de Mænd, der fylkede sig om ham. Jeg skal saaledes nævne, at den ærede Ordfører, det ærede Medlem for Rønne (Blem), den Gang sagde: „Det ærede Medlem mener, at Husmændene staa som umyndige Børn, og nu kommer han med sine Ændringsforslag, ved hvilke de kunne faa Myndighedsbevilling. Her tror jeg, det ærede Medlem tager fejl. Bag disse Forslag ligger vel egentlig Ønsket om at faa Skellet draget mellem Husmænd og Gaardmænd, og faa vi de skarpe Grænser, tror jeg ikke, det vil blive til Lykke for Landbruget, hverken for Husmænd eller Gaardmænd“. Lad os nu se, om ikke det af Ministeren foreslaaede alligevel, trods det ærede Medlems Spaadom, vil blive til Lykke for begge Parter. Der var andre, der traadte endnu skarpere op. Jeg skal saaledes nævne den ærede tidligere Folketingsmand Ole Olsen, valgt i Maribo. Han siger: „Husmændene ere saa overordentlig veltilfredse hos os, og jeg er sikker paa, at de ikke ønske, at nogen Forandring skal ske paa dette Omraade. Jeg er sikker paa, at de meget ville frabede sig, at de Beløb skulle uddeles gennem de nu oprettede Husmandsforeninger.“ Tiden har vist det modsatte. Husmændene holde bestemt paa, at de maa raade for Uddeelingen af disse Penge. Vor forhenværende Kollega Ole Olsen har set fuldstændig

forkert paa denne Sag, Udviklingen er gaaet i den stik modsatte Retning.

Jeg skal til Slutning anføre det ærede Medlem for Nakskov (Ludvig Reventlow), der ogsaa traadte op ved den Lejlighed og maaske var den, der var højest oppe. Han siger: „Naar der nu kommer Stemmer frem som det ærede Medlems — det var mig, han sigtede til —, som tværtimod at samle søger at adskille, tror jeg alligevel, at disse Stemmer ville klinge saa falsk ude paa Landet, at de ikke ville have nogen som helst Virkning“. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem for Nakskov om, hvis Stemme der har klinget mest falsk i denne Sag. Mon det ikke snarere er det ærede Medlems Stemme end vor, thi det, vi have villet, er det, som Husmændene have sluttet sig til og krævet i den Kommission, hvoraf de have været Medlemmer.

Man har sagt, at det var vor Opgave at sætte Skel mellem Husmænd og Gaardmænd. Der er talt saa meget om det smukke Samarbejde, som har fundet Sted i Tidens Løb, og at det vilde være saa ufornuftigt som noget, at vi nu vilde komme og sætte Skel. Nej, vi ønske slet ikke at sætte Skel. Vi ønske blot at give enhver sit, at enhver faar sit naturlige Omraade at virke paa. Og selv om disse Bevillinger, der her gives til det mindre Jordbrugs Fremme, blive givne til selve Husmandsforeningerne, er der andre store og vigtige Omraader, hvor smaa og store Landmænd udmærket godt kunne virke sammen. Det sige Husmændene ogsaa i deres Indstilling til Landbrugsministeriet. De sige i Slutningen af deres Betænkning følgende: „Ved at fastholde dette fra Husmandsforeningerne stadig fremgaaende Krav er det ingenlunde Hensigten ikke at ville samarbejde med Landboforeningerne, tværtimod, vi ønske netop et Samarbejde paa alle de Omraader, hvor et saadant kræves, paa Planteavlens, Foredragenes, Husdyrbrugets og andre Omraader.“ Her er altsaa 3 store Omraader, hvor der kan finde et udmærket godt og nyttigt Samarbejde Sted. Planteavlens er sikkert bleven sat noget i Skygge for Husdyrbruget. Bevillingerne til dette er langt større end til Planteavlens. Og det er efter min og mange sagkyndige Landmænds Mening